

Láska
z
Éroplánu

Katerina
Kühavová

Láska z Éroplánu

Kateřina Křikavová

Informace pro uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.

Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umístování na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2021

© Kateřina Křikavová

Cover © Kateřina Křikavová

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-125-4 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-126-1 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-127-8 (PDF verze)

www.va-ketty.blogspot.com

Obsah

Poděkování.....	5
1. kapitola – Seznámení	6
2. kapitola – Ples	16
3. kapitola – Úraz	25
4. kapitola – Mistr	35
5. kapitola – Odposlech.....	45
6. kapitola – Lyžařský výcvik	55
7. kapitola – Noční hlídač.....	65
8. kapitola – Realita.....	75
9. kapitola – Slalom	85
10. kapitola – Polibek.....	95
11. kapitola – Nečekaná návštěva	105
12. kapitola – Neposlušný Erik	115
13. kapitola – Nedělní rande.....	125
14. kapitola – Nevěra	135
15. kapitola – Pitomá hra	145
16. kapitola – Erikovo soukromí.....	155
17. kapitola – Tajnosti	165
18. kapitola – Vražedný plán.....	175
19. kapitola – Potvrzení	185
20. kapitola – Narozeninové přání.....	195
21. kapitola – Kompromis	205
22. kapitola – Výlet	215
23. kapitola – Komplikace	225
24. kapitola – Pod dohledem	235
25. kapitola – Zachránce David	245

26. kapitola – Vyřizování účtů	255
27. kapitola – Jsem v tom sama	265
28. kapitola – Erikova minulost.....	275
29. kapitola – Samé lži	285
30. kapitola – Plán pomsty.....	295
31. kapitola – Vzhůru do boje	306
32. kapitola – Zombie.....	316
33. kapitola – Sportovní odhalení	326
34. kapitola – Rozhřešení.....	336
35. kapitola – Spolu.....	346
36. kapitola – Užívání	356
37. kapitola – Nejlepší kámoš	366
38. kapitola – Nářez	376
39. kapitola – Trapas.....	387
40. kapitola – Nezvaný host.....	397
41. kapitola – Přelomové září	407
42. kapitola – Hvězda	417
43. kapitola – Koncert	427
44. kapitola – Tajemství	437
Citace a použité písničky s autory	447
Vlastní píseň – Kráska	449
Vlastní píseň – Pocity viny.....	453

Poděkování

Velké poděkování patří čtenářům mého blogu, kteří mě kladnými ohlasy v komentářích vyburcovali, abych zkusila sama napsat a vydat svůj vlastní vymyšlený příběh, nikoli jen pokračování na něčí motivy. A já je skutečně poslechla. Nebylo to hned a trvalo to několik dlouhých let, avšak nakonec se to vaší VA-Ketty povedlo.

Další obrovské „dík“ je pro mého manžela a syna za lásku, trpělivost a podporu. Petře, Adriane, miluji vás! Nebylo to se mnou vždy jednoduché. Prožívali jste se mnou dobré i zlé. Ukrajovala jsem vám při hodinách a hodinách psaní společně strávený čas. Vy jste se na mě za to nezlobili a moji zálibu uznávali. Vydrželi jste se mnou i mé záchvaty tvořivosti, kdy jsem byla nesnesitelná, protivná a pořád si dělala nějaké poznámky na papír s nápady, abych je nezapomněla, než se dostanu k počítači a dám je do smysluplných kapitol. Manželovi Petrovi též patří moje ohromná poklona za úžasné zhudebnění mých textů do krásných písniček. Bez tebe by nikdy nevznikly.

Michaela Röhrlová navrhla i graficky zpracovala obálku přesně podle mých přání. Děkuji. Myslím, že se povedla.

Za korekturu textu vděčím Tomášovi Lichtenbergovi - mému nejlepšímu třídnímu učiteli ze střední školy, který mě učil i český jazyk s literaturou. Díky, Licht'ó! I za inspiraci do mého příběhu! Skvělý učitel češtiny tu prostě nesměl chybět, ani důvěrně známé prostředí obchodní akademie. Ačkoli je zbytek o úžasném vysněném tělocvikáři smyšlený, ráda na období studia ve svém životě i teď vzpomínám.

Odkaz na autorčin blog:

www.va-ketty.blogspot.com

1. kapitola – Seznámení

Vstávání do školy mě pomalu, ale jistě, zabíjelo. A po pololetních prázdninách už tuplem. V půl sedmé mi zadrnčel nařizený budík na mobilu. Poslepu jsem ho nahmatala a vypnula. Pak jsem si protřela oči. Nezbývalo mi nic jiného než se vyhrabat z postele. Nesnášela jsem boj o koupelnu se ségrou, takže jsem jako starší a rozumnější sourozenec dobrovolně vstávala o patnáct minut dřív.

Na pyžamo jsem si natáhla župan, na nohy chlupaté růžové bačkory a v koupelně si rozčesala své nepoddajné lehce vlnité tmavě hnědé vlasy. A rovnou jsem je stáhla i gumičkou do culíku. Opláchla jsem si vlažnou vodou obličej, osušila ho ručníkem a potom jsem se vydala do kuchyně připravit si snídani – púllitrový hrnek zeleného čaje a bílý jogurt s jahodovým müsli.

O dva roky mladší Radka dorazila ke stolu asi po dvaceti minutách. Akorát jsem dojídala. Nechala jsem ji jejímu osudu a zabrala si opět koupelnu. Vyčistila jsem si zuby a nanesla na pleť krém. Řásenkou a černou tužkou na linky jsem si zdůraznila své krásné hluboké čokoládové oči a rty potřela bezbarvým leskem na rty. Nerada jsem se výrazně malovala. Pouze na soutěže, ale po nich jsem se vždycky hned zase odlíčila. Přirozený vzhled jsem preferovala více.

Oblečení jsem neřešila. Natáhla jsem si na sebe svoje oblíbené tmavě modré džíny, fialové tričko a černou mikinu. Skvělé pohodlné oblečení do školy. Do školní tašky jsem sbalila svačinu a pití. Pomůcky jsem měla již připravené ze včerejšího večera. Navlékla jsem si zimní bundu, čepici a šálu. V předsíni jsem si nazula zimní boty a houkla do bytu na ségru: „Radko, měj se. Já pádím.“ Se školním batohem na zádech jsem vyrazila na zastávku autobusu. Mrzlo. Z kapsy jsem proto vylovila i své černé kožené rukavice.

Do školy jsem vpadla ve tři čtvrtě na osm a posadila se na své typické místo v poslední lavici u dveří nejdál od katedry, které okupujeme

již třetím rokem. Moje spolusedící Nikča už tam byla. „Čau, nějaká zdrchaná při pondělku,“ smála se mi.

„Ahoj, ani mi radši nemluv. Vrátila jsem se ze soustředění včera v pět odpoledne a rovnou se šprtala na ten test z literatury. Prázdniny jako fík. Fakt! Sotva chodím. Zdolat schody byla málem moje smrt. Vůbec nás nešetřili,“ líčila jsem průběh svého prodlouženého víkendu, který jsem strávila na povinném soustředění se svým týmem a trenérkou aerobiku kdesi na Šumavě. Ani jsem se nepodívala po okolí, protože jsme nevytáhly paty z tělocvičny nebo posilovny. Drilovaly jsme soutěžní sestavu. Vystupuji hned ve dvou kategoriích juniorů - v týmu, kde nás je devět holek a cvičíme sestavu na step-aerobik, a pak jako jednotlivec v klasickém sportovním aerobiku. Jako sólistka jsem úspěšnější. Ze školy to ví jediná Nikolka. Před ostatními to tajím. Nesnáším publikum při soutěžích. Jsem nervózní a zbytečně to kazím. Snesu jen nejbližší rodinu a právě svou nejlepší kamarádku a spolusedící v jedné osobě Nikolu Kuklíkovou.

Hned v prváku jsme si padly první den školy do oka. Sympatie na obou stranách. Nyní bez sebe nedáme ani ránu. Máme podobné zájmy, humor, doplňujeme se. Jen na pohled jsme každá jiná. Já jsem tmavý typ – oči, vlasy, ale kůži mám bílou, která se snadno opaluje. Měřím 165 cm. Nejsem ani hubená, ani tlustá, prostě taková akorát. Díky pohybu mám docela pěknou postavu s ženskými křivkami. Nikča má modré oči a rovné blond vlasy. Je o pár centimetrů vyšší a oproti mně trošku hubenější. A to moc necvičí, pokud nepočítám náš občasný společný jogging, případně hodinu aerobiku ve fitness centru.

Víc jsme si nesdělily, protože zazvonilo na první hodinu. Přežily jsme ájnu, ekonomiku, matiku. Napsaly si slibovaný test z literatury. Hůř než za dvě mít nebudu. Docela mi to sedlo. Aspoň se ta námaha s učením vyplatila. Sedm našich klučičích spolužáků končilo a nám třiadvaceti holkám začínal tělocvik. Dvě hodiny dalšího mučení mého již zmoženého těla.

V šatně jsme se převlékly a se zazvoněním na další hodinu jsme vpadly všechny holky jako velká voda do otevřené tělocvičny. A ztuhly

v půli pohybu. Stál tam náš třídní učitel, zároveň i náš vyučující češtiny, Jiří Michtek, ale nebyl sám. Vedle něj se o stěnu opíral ten nejnádhernější kluk, kterého jsem dosud spatřila.

Když Michťa zaznamenal naše hromadné „*wau výrazy*“ na stojícího muže vedle něj, rozesmál se: „Ale děvčata, snad jste neztratila najednou řeč? Sedněte si na lavičky.“ Stále ohromené jsme si všechny skutečně sedly. „Před Vánoce jsem vám říkal, že paní učitelka Zimáková končí a odchází na rizikové těhotenství. Leden jste přetrpěly se suplem a nyní vám můžu oficiálně představit vašeho nového učitele na tělesnou výchovu Erika Bergera.“

Drtivá většina z nás otevřela šokem pusy a jasně to v překladu říkalo: „*Tenhle borec nás bude učit tělák?! Ó, můj Bože! Díky! Vyslyšel jsi naše tiché prosby!*“

Erik se lenivě odlepil od stěny a přešel k třídnímu. „Dámy, těší mě. Jirko, myslím, že už to zvládneme. Děkuju za úvod.“ Poté promluvil ke svým novým studentkám, tedy k nám: „Předpokládám, že máte spoustu otázek, takže na to důležité rovnou odpovím sám. Ne, škola ani vaše paní ředitelka se nezbláznila, když mi dala podepsat smlouvu do konce června, abych vás učil. Nebude to, doufám, dlouho trvat a opravdu se stanu aprobovaným tělocvikářem. V současné chvíli mám bakalářský titul v oboru Tělovýchova a sport i půlku čtvrtáku za sebou. Asi jste si tím mohly lehce spočítat, že mi je třiadvacet. Na této škole vyučuji, počínaje tímto dnem, pondělí, středu a pátek třetí a čtvrté ročníky. Dívčí tělocvik tři hodiny výuky týdně 3. A – to jste vy, 4. A, 4. B, 4. C a spojený klučičí obou ročníků, neboť, jak jsem si všiml, obchodní akademie nemá mnoho zastoupení v mužském pohlaví. Mně to však upřímně vůbec nevadí.“ Oslnil nás svým úsměvem filmové hvězdy.

„Paní ředitelka Fanská dostala na Erika výborné doporučení, proto ho neváhala zaměstnat. Já mizím a vy si užijte plnými doušky pondělní dvě hodiny tělesné výchovy. Mám takové tušení, že budete mít ode dneška tělák nejradši ze všech předmětů,“ opustil nás s výstižnou narážkou Michťa.

Erik se pobaveně zazubil a rukou si pročísl delší tmavé vlasy, které měl módně sestříhané kolem božského obličej. Odhadem měřil přes 180 centimetrů a pozoroval nás uhrančivýma oříškovýmá očima. Ve tváři mužné rysy a tělo samý sval. A to jsem nyní viděla jen paže v tyrkysovém tričku. Jinak oblečený v černých sportovních kalhotách a značkových botách. Byl na mou duši k sežrání.

„Máte velice vtipného třídního. Varoval mě, že prý zlobíte. Abych si na vás dal pozor,“ svěřil se nám Pan Dokonalý. „Fajn, nebudeme ztrácet drahocenný čas. Srovnejte se na dělicí čáru ve středu tělocvičny podle abecedy.“

Jeho rozkaz jsme splnily okamžitě. Sám si vzal třídní knihu, nějaký papír, propisku a poté začal vyvolávat jména. Dotyčná holka měla o krok před ostatní vystoupit a sdělit své postoje ke sportu. Které sporty aktivně provozuje, co ji v tělocviku baví, nebaví, jde a nejde i důvody proč.

Lucka Adamová to schytala jako první. Rozpačitě spustila: „Pravidelně jednou týdně plavu. Mám ráda míčové hry, protože mi docela jdou. Nesnáším gymnastiku a hlavně kladinu. Bojím se totiž výšek.“

„Díky, Lucie. Takhle mi to stačí,“ pochválil ji Erik a ona zčervenala. Po ní následovaly další holky. Fascinovalo mě, že i ty, které jsou líné jako vši, před ním tvrdí, jak pohyb a tělák milují. Pan Dokonalý si dělal na papír poznámky.

Když došla řada na naši namyšlenou rádoby modelínu Terezu Jánskou, suverénně a drze Erikovi odsekla: „Sport i pocení nesnáším. Nikdy jsem pohyb k pěkné postavě nepotřebovala. Stačí si hlídat váhu a zdravou stravu. Ale možná svůj názor pod vaším vedením změním ...“

Nedokázala jsem si pomoci a zhnuseně jsem si po jejím proslovu odfrkla a Nikča taktéž. Nesnášely jsme se navzájem. A ještě její kámošku Simonu Pokornou. Obě ze sebe dělaly, bůhvíco nejsou, ale žádné modelky to teda nebyly. Jen zmalované a vychrtlé nafrněné bloncky.

„Klídek, dámy! Na mých hodinách si laskavě tu nevraživost odpusťte, pokud se mnou nechcete mít problém! Tyhle holčičí móresy mi sem

netahaňte! Nebo bude zle!“ varoval nás. Posléze jsme pokračovali v zajetých kolejších představování.

„Jsem Nikola Kuklíková. Pravidelně chodím jednou týdně běhat. Občas na aerobik, když mě kamarádka zlanáří a nedá se odbýt. Jinak sportu moc nedám. Jsem spíš skalní fanoušek na tribuně než aktivní sportovec. Radši jsem doma zalezlá v knížkách. Tělák mi nevadí. Míčové hry s atletikou nejsou problém. Horší je to s gymnastikou,“ uvedla se Nikča. Erik na ni spokojeně kývnul.

Proslov Simony Pokorné chvílku po ní stál za to: „Já sice pravidelně dvakrát týdně cvičím aerobik, plus navíc samozřejmě tři hodiny těláku, ale nerada. Kvůli udržování postavy. Kdybych nemusela, tak to nedělám. Ale pro obdiv kluků mi vynaložená námaha za to fakt stojí. Máte jako muž stejný názor?“

Erik na ni pár sekund bezhlesně zíral. Dostala ho. Jakmile se sebral, bez pardonu ji odpálkoval: „Já se ke všem vyjádřím až na konec!“

Několik posledních jmen přede mnou v abecedě odhalilo své sportovní úspěchy. Mezi nimi i Adriana Prokešová. Holka, která dělá závodně gymnastiku. Jde jí to. Pan Dokonalý ji se zájmem poslouchal.

A najednou jsem byla na řadě já sama. O krok jsem postoupila dopředu. „Jmenuji se Kateřina Staňková. Sport mi vyloženě nevadí, ale ani v něm nevynikám. Při těláku se těším na florbal a basketbal. Atletika mi moc nejde a na gymnastiku jsem levá jako šavle. Příležitostně si zacvičím aerobik nebo si v parku zaběhám ...“

„Káťo!“ obořila se na mě z řady Nikča a jasně mi dávala najevo svůj nesouhlas s tím, proč před Erikem nepřiznám, jak jsem v aerobiku úspěšná a že závodím i vyhrávám různé poháry a tituly po celé České republice.

„Niki, prosím tě, mlč, ano?“ obrátila jsem se na ni s prosbou v očích. A ona mě skutečně nezdala. Avšak bylo mi jasné, že si to od ní o samotě slíznu. Vynadá mi do hlupaček.

Erik mě probodával pátravým pohledem, ale nekomentoval to. Po mně ještě mluvily dvě holky a následně zase náš nový nádherný učitel. „Děkuji za odpovědi. Za chvilku se k nim jednotlivě vyjádřím. Teď vás asi zajímají ty mé. Takže mě sport vyloženě baví. Nabízí mě pozitivní energii. Na fakultě jsem v jednotlivých semestrech zkoušel všechno možné od fotbalu i dalších míčových her, přes plavání, kanoistiku, šerm, gymnastiku, atletiku. Prostě toho je spousta. Nic mě ale nenadchlo tolik jako v mládí karate, kterému se věnuji do současnosti. Poprosím nyní, aby dopředu o krok vystoupily Lucie, Adéla, Marika, Nikola, Adriana. Vám pěti děkuji za upřímnost. Ostatní spolužačky by si z vás měly vzít příklad. Tereza se Simonou vystoupí o dva kroky ke mně. Přiznaly jste sice pravdu, ale dost hrozným způsobem. Mít v uvozovkách pěknou postavu z toho, že držíte diety, není zdravé. Sport je potřeba pro posílení svalů i celkového držení těla. A vaše suverenita mě odzbrojila. Jsem zvyklý na ledacos, ale tohle bylo i na mě moc. Jako plus беру to, že jste nelhaly, ani jste se nepřetvařovaly. Kateřina vystoupí dopředu o tři kroky.“

Vytřeštila jsem zděšeně oči: „Jááá? Proč?“

„To se dozvíš. Jen pojď,“ vyzval mě. A já splnila požadavek. „Vzadu stojící holky všechny lhaly. Zkrášlovaly se přede mnou a snažily se mi na nos nasadit bulíky o tom, jak milují sport a jak často cvičí. Dámy, to se vám nepovedlo. Podle postavy i držení těla poznám, jestli cvičíte nebo ne. Příště mluvte pravdu, když se na něco zeptám. Ale úplně to nejhorší a naprosto nepochopitelné předvedla Kateřina. Můžeš mi laskavě vysvětlit, proč jsi tvrdila, že pravidelně necvičíš? Jsi trénovaná. Štíhlá, avšak svalnatá. Minimálně posiluješ a běháš. Občasný aerobik by tě nevytvaroval do této podoby. Proč lžeš? Z jakého důvodu si ubíráš na kvalitách? Nechápu to ... Většina tvých spolužaček si přidávala pohyb, tys ho vědomě zamlčela.“

„To není pravda,“ vyhrkla jsem na svou obranu. Svě důvody mu vysvětlovat nahlas nehodlám. Co je mu vůbec do toho!?

„Zatni pěst. Takhle,“ ukázal mi a já to po něm zopakovala. V té chvíli mi hmátl po paži a promáčkl mi napnutý biceps.

„Au,“ vykřikla jsem bolestí.

Potěšen sám sebou se vítězně usmál: „Kdybys netrénovala, paži bys měla jako rosol a nic by tě nebolelo. Ale tvůj zatnutý biceps bolí, Kateřino.“

„Jestli a proč ve svém volnu cvičím nebo ne, je moje věc! A já se vám s tím nemusím svěřovat!“ zavrčela jsem a třela si postižené místo.

„Dobře, jak chceš! Já na to stejně přijdu i bez tvé pomoci a nápovědy. Prozradíš se sama. Klidně se s tebou vsadím. Jen přemýšlím o co ...“, dumal Erik.

„Kačena chce být jen zajímavá, pane profesore,“ odfrkla si Tereza na moji adresu. Naše nevraživost je oboustranná. Vadilo jí, že jsem vzbudila Erikovu zvědavost já, a ne ona. Dneska bych byla radši, kdyby si všimal jí, a ne mě. Aerobik je moje těžce střežené tajemství a chci, aby to tak i nadále zůstalo.

U nás na obchodce je nepsaným zvykem, nebo možná přežitkem dob minulých, netuším, všechny učitele nezávisle na titulu, Bc., Mgr., Ing. a podobně, oslovovat pane profesore nebo paní profesorko. Taky jsem se tomu v prváku divila, ale rychle jsem si zvykla. Dnes mi to přijde zcela běžné. Takže je Erik, ačkoli má pouze vysokoškolského bakaláře, rovněž pro studenty profesor.

„Terezo, buď tak hodná a oslovuj ji jejím pravým křestním jménem. Ne nadávkou a dej si za trest deset kliků! Hned!“

„Cože?!“ zalapala dotčeně po vzduchu jmenovaná.

„Dělej, nebo ti ještě přidám! Tohle je i varování pro ostatní. Mě budete poslouchat jako hodinky,“ nebezpečně pronesl Erik. „O to se postarám! A věřte, že to umím dost dobře!“

Tereza si chtě nechtě klekla a s problémy zvládla pět dámských kliků. Zbylých pět šidila, protože se už neunesla na rukou. Bída s nouzí. „Už nemůžu,“ stěžovala si.

„Je smutné, že neunesáš ani tu svou vlastní muší váhu! Hlavně že máš pusku plnou keců!“ podotkl směrem k Tereze a potom se obrátil i na

nás ostatní. „Nepočítejte, že se u mě na těláku budete válet. Naopak – faldy pěkně protáhneme. Všechny dvacet dřepů a poklusem kolem tělocvičny,“ zavelel náš nový učitel. A my plnily jeho pokyny. Celé tělo mě bolelo, ale abych skuhrala jako některé spolužačky, bylo pod mou důstojnost. Raději bych si jazyk ukousla. Mučil nás celé dvě hodiny. Ale sympatií od holek se ani tak nezabavil. Žrala ho na několik málo výjimek celá naše dívčí část třídy. A nejen ta.

Erik ve škole vzbudil mezi dámským osazenstvem velké pozdvižení. Nejlépe dopadly ročníky, které od druhého pololetí, tedy začátku února, dle rozvrhu učil. Pokud by se u nás na obchodce hlasovalo o nejoblíbenějšího kantora, s přehledem by to vyhrál. Rychle si respekt získal i u kluků. Tam však ne kvůli božskému vzhledu, ale pro své sportovní schopnosti a přirozenou autoritu. Dokázal motivovat k lepším výkonům, pochválit za snahu, ale i oprávněně vynadat flákačům. Tělocvik s ním získal jiné grády. Se zápalom jsme se honily se spolužačkami za jeho pochvalou či uznáním. Vydávaly jsme ze sebe maximum, abychom ho zaujaly. Naše fyzická zdatnost rostla. Uměl hodiny okořenit něčím novým a zábavným. Často nás motivoval sázkami, kdy vítězné družstvo získá nějakou výhodu v budoucích hodinách. Děлил nás pravidelně podle abecedy na polovinu. Sem tam někoho přehodil, když některá z nás chyběla. Tělák nás bavil. Erik se jevil jako přísný, avšak spravedlivý učitel. Nepovyšoval se nad námi, jako to s oblibou dělával jeho tělocvikářský kolega Kadeřábek v minulých letech, který nás vyučoval v prváku a druháku. Nepotřeboval si na nás honit ego a urážet nás. Naopak se choval kamarádsky. Samozřejmě si udržoval v roli vyučujícího odstup a nechal si od nás vykat, ale jinak byl fajn. Nesedával na lavičce, ani nás vestoje u stěny nebuzeroval. Místo toho se aktivně zapojoval do hodiny. Běhal s námi, vedl rozcvičky, a když nás bylo v jednom družstvu o jednu méně, přidával se k nám, aby vyrovnal přesilu. Paradoxně pak ta strana s ním v čele vždycky vyhrávala. Proč asi?!

Ženská část obchodky prahla po informacích z jeho soukromí. On však taktně mlčel. A naše zvědavé otázky vtípně odrážel, aby nemusel odpovídat. Spousta spolužaček ho hledala na sociálních sítích, ale nebyl k nalezení. Nejspíš si svoje profily schválně vymazal, než nastoupil jako učitel. Takže jsme se nikdy nedozvěděly, zda je svobodný nebo zadaný.

Ale větší pravděpodobnost patřila pro zadaný. Takový pěkný muž nemá nouzi o ženy. Proč by byl sám, že?

Hodně se spřátelil s Michťou. Sdíleli spolu kabinet v jeho volných hodinách, aby nemusel vylézat sám v tělocvičně. Často jsem slýchávala přes dveře jejich smích. Škoda, že jsem nerozuměla konkrétním slovům a neznala důvody, co jim přišlo legrační. Zajímalo mě to. Ale Erik zůstával dál tajemný. A to jsem s ním byla v kontaktu nejvíce z naší 3. A, protože jsem předsedkyní třídy a starám se o třídnici. Nosím ji na hodiny a po vyučování vždycky do kabinetu třídnímu.

Pan Dokonalý mé služby rád využíval. Musela jsem mu vždycky hlásit, kdo chybí, a nosit tam a zpět třídnici navzdory tomu, že měl stejnou cestu do kabinetu za Michťou.

„Lenoch,“ otitulovala ho Nikolka. Mně to však nevadilo. Mohla jsem s ním tak o samotě trávit více času než zbytek třídy. Vnímala jsem to jako plus. Platonicky jsem se do něho totiž zamilovala a zbožně zdálky obdivovala jeho tvářičku i tělo.

Ve srandě se mě o samotě vyptával, kdy mu konečně prozradím ten utajovaný sport. A já mu vždycky odpověděla, ať si na něj přijde sám. Bral to jako výzvu a svou snahu to zjistit nevzdával. Pozoroval mě při tělocviku. Jak zvládám míčové hry, atletiku i gymnastiku. Zda v něčem nevynikám. Jenže aerobik jsme s ním v jeho hodinách necvičili, takže se mi dařilo tajemství držet pod pokličkou i nadále. K mému štěstí, ale k jeho i Nikolčině nesouhlasu.

Holky se předháněly. Nosily na tělocvik pokaždé jiný model sportovního oblečení. Jednou legíny a tričko. Pak capri kalhoty a tílko. Kam se poděly vytahané tepláky a obyčejné jednobarevné tričko? Čím víc upnutý a odvážný outfit byl, tím lépe. Tereza se Simonou dokonce jednou zůstaly pouze ve sportovních podprsenkách. Ale vymstilo se jim to. Erik je bez servítek poslal zpět do šatny pro triko, protože je zima a tohle není správný úbor na jeho hodiny během zimních měsíců v tělocvičně. Kráčmery na to dojely. Pan Dokonalý je slušně sejmul. Od té doby to znova nezkusily.

Jen já s Nikčou jsme svoje staré návyky neměnily. Ani oblečení, ani celkový styl. Pozbývalo to význam. Nemáme to zapotřebí.

Vadilo mi být jako husička, která se před Erikem předvádí a lacině se mu nabízí. Na něco takového nemám žaludek. Chci být dál sama sebou.